

BÖYLESİ UNUTULMAZ

İvedilikle evlenmek istediğimi pattadanak anneme açtım. Suratının vakit geçirmeden alacalanan renginden şiddetli şaşırıldığı ortada ya, çakmamam lazım...

- Anne babama sen söyle.
- Kolaysa kendin söyle.
- Anne n'olursun...
- Ne diyeceğim peki?
- Ne bileyim ben... Altı aydır tanışıyoruz, birbirimize deliler gibi aşığız. Hemen evlenmek istiyoruz, işte bu kadar...
- Kızım ne bu acele? Kimin nesidir bu çocuk, ailesi nasıldır?
- Valla hiç bilmiyorum anne... Hem bana ne ailesinden, ben onlara aşık değilim ki...
- Ah kızım hırlı mıdır, hırsız mıdır?
- Hırlıdır anneciğim hırlıdır, hadi konuş Allah aşkına...

Uyanık kadındır benim annem... İçgüdüleriyle bu evliliğin durdurulamayacağını kavradı... Gene de kızgın rolünü koruyarak hırladı.

- Tamam anlatırım... Ama sen de nikahtan önce bir zahmet çocuğu getirir de tanıştırsın.
- A aşk olsun anne, tabii tanıştırsım, eşek miyim ben?
- Ne bileyim kızım eşek bile böyle damdan düşmez...

Annem dırdırımın olağanüstü çabuklaştırıcı etkisiyle ıkınıp sıkınarak o gece babama açıldı. Babam oldukça morardı, “Tövbe estağfurullah tam ablası evlenirken nereden çıktı bu be?” Demesine rağmen annem kadın kıvraklığıyla ağzından girip burnundan çıktı, işi bitirdi. Ertesi gün damadı eve getirdim, tanıştıverdim, oturtuverdim salona. Damat annemle fevkalade anlaşılabilir ortam ısıtma sorularına cevap yetiştirirken, ben neşe içinde çay kahve servisi yapıyorum. Damat kendini anneme beğendirdi şimdi hedef babam. Ama babamın gene nemrutluğu tutmuş, kendi içine gömülmüş ne ederseniz edelim konuşmak yok, kimsenin suratına bakmak yok, tık yok, tınmak yok... Eli yüzünde, işaret parmağı oyarcasına sağ gözünde sessiz bir gemi, yoktur dümeni...

Neyse çaylar, kahveler derken nihayet “Allah’ın emri, peygamberin kavli” meselesine gelindi.

Ben babam tarafından istemeden verildi... Damat bu sıkışık zamanda nasıl alabildiyse nişan yüzüklerimizi babama uzatarak "Siz takar mısınız efendim" diye sordu. Fakat yüzükler "Biz mutlu bir aile değiliz, benim takmam iyi olmaz" diyen doğrucu babam tarafından geri çevrildi. Damat ve de ben mutsuzluğun bu sade tarifi karşısında irkilirken babamı duymazdan gelmeye alışık annemin kikirdemeleri sayesinde kendimiz takıverdik yüzüklerimizi. İşte o an hem sözlendik hem de nişanlandık, iş kaldı nikahı kıyıp evlenivermeye ve kanunen vermeye...

Normal yoldan evlenmeye kalksak işlemler aylar sürecek, o nedenle yıldırım nikahına karar verdik. Biz karar verdik ya yıldırıma hak kazanmak çok zor. Mahkemeye acil evliliği şart kılan bir gerekçe ibraz etmemiz lazım. Bir avukata soruldu. Damadın derhal evlenmediği takdirde seksüel açıdan kendisini zapt etmesinin mümkün olamayacağını ibrazına karar verildi. Bu gerekçeyi haklı bulan mahkeme zavallı çocuğun sekten kudurmasını engellemek amacıyla yıldırım nikahı kıymamızın şart olduğunu karara bağladı.

Şimdi dosyalar ve dosyalar dolusu işlemi tamamlamamız gerek. Başladık deli danalar gibi koşturarak o ilmuhaber senin bu resmihaber benim toplamaya. Üçüncü günün sonunda yorgunluktan telef olmuşken sıra sağlık muayenesi imtihanına geldi...

Geldik muayene merkezine. Her yerde ve her zaman olduğu gibi gene "bir dakika bekleyin" dediler. Hey Ya Rabbim, biz biliriz bu bir dakika taklidi yapan saatleri... Mesai beşte bitiyor, saat dört... İki dakika bekletseler gitti bir gün daha... Hayır işin kötüsü damat kuduracak... Neyse, nasıl olduysa bu defa fazla beklemeden sağlık memurunun küpküçük, kapkaranlık, dapdaracık, darmadağınık ve tozu zevk edinmiş odasına alındık. İçeride odaya zar zor tıkıştırılmış bir masa, önünde iki tahta kıraathane sandalyesi, sandalyelerin ardında kapının dibinde biz. Biz dikiliyoruz... Henüz yüce memurdan izin çıkmadı oturamıyoruz.

Masanın ardında ne denli ciddi bir adam olduğu elindeki gazetenin spor sayfasına verdiği önemden belli bir zat oturmakta fakat bu önemli zat suret-i katiyyede bize bakmamakta. Biz ha babam de babam dikiliyoruz... Artık ayaklarım iyice usanırken zat-ı memur gözlüklerinin üstünden, floresan ışığından boz bulanıklaşmış gözlerini devirerek yavaşça bize bakmaya lütfetti. Gözlerini alaattin yavaşça kapadı açtı, kapadı açtı... Damatla birbirine değen gözlerimiz güldü, ağızlarımız gülemedi. Memurun işaret parmağının doyumsuz çağrısına uyarak birer adım öne ilerledik, sandalyelere yapışarak oldukça alışmış bir ruh haliyle dikilmemizi sürdürdük. Saygıda kusur edemiyoruz, canım sandalyelere oturamıyoruz. Adamın osuruktan nem kaptığı belli, terbiyeye fevkalade ehemmiyet veriyoruz. Memur bize bakıyor, biz tatlı memura bakıyoruz.

Derken memur zamanımızı bakışarak değerlendirmemizin yeterli olduğuna kanaat getirmiş olacak ki, beklenmedik bir kararlılıkla itinayla gazetesini katladı, sanki gazete değil Sultan Reşat'ın fermanı mübarek... Derken daha itinayla masanın üstüne koydu, daha da itinayla gözlüklerini düzeltti. Biz itinayla ölmek üzereyken bizi şavullayarak başını usulca kaldırdı ve birden dilini çıkarıp var gücüyle aşağı sarkıttı. Aman Allahım o ne kocaman dil? O ne dil? Paket paket Bafra sigarası ve karbonatlı çay içmekten rengi degrade kahverengi, üzeri kurumuş dere yatağı misali yarı yarı ve sanki göze batıp iyicene mide bulandırırın diye bu yarıkların dış çeperleri zarif bej rengi çizgilerle belirlenmiş. Ooouuu... Dehşet ve uyum içinde birer adım geriledik. Bu tepkimize sinirlenen ve fal taşı gibi açılmış gözlerimizin önünde dilini taa adem elmasına kadar uzatan zat-ı memur, masayı kavradığı sol kolunu dirseğinden yukarı kaldırarak başını yan yatırdı ve kaşlarını çattı. Biz korktuk. Sandalyeler boş, biz hala dikiliyoruz, memur ne demek istedi anlamaya çalışıyoruz... Ben memurun baş omuza yatık,

kaşlar çatık, dil uzanık, dirsek havada bizi bekletme isteğinin mesai saatinin bitimine kadar süreceği düşüncesine kendimi ufak ufak alıştıtırırken yeni bir durum hasıl oldu. Sağ elinin işaret parmağıyla manasızca patır patır diline vurmaya başladı. Tüm hissiyatını vücut diliyle anlatmaya hasta dili üşümeyen memura gülmemiz tuttu ama gülmemeliyiz. Dile vurmanın anlamını kavrayamadığımızı anlayarak asabiyet katında ilerleme kardedenden memur dil soloyu sürdürürken sol eliyle sertçe emir vererek bizi masasının dibine çağırdı. Dillerimizi görmek istediğine uyanarak masaya yanaştık ve gülme krizinin tam göbeğindeki titreyen dillerimizi var gücümüzle öne uzatarak masaya eğildik. Memur nihayet üşüyen dilini vakurla içeri çekerek dillerimize yakın ilgi gösterdi, belli beğendi ki elini burnumuza doğru silkeledi, doğrulduk. Kısa fakat ta ciğerimizi okuyan bir bakışla bizi baştan ayağa süzerek genel muayenemizi tamamladı. Kağıdımızı kan kurutan bir yavaşlık ve minik harflerle doldurarak kalantör bir bakan edasıyla imzaladı, yüzümüze bile bekmeden uzattı, biz ona bakarak aldk, yavaşça başını kaldırdı, biz hızla başımızı kağıda indirdik. Yaşasın sakıncasızız... Varalım evlenelim heman...

Ulan ne helal memurmuş be! Ne konuştu, ne yüz verdi, ultra sound henüz icat edilmemiş sapasağlam olduğumuzu adam bir bakışta şıp diye dilimizden anladı. Nobel tıp ödülü adayımız sensin iki gözüm önüme aksın ki.

Ertesi sabah er saatte kağıtları yetkili merciye teslim edip nikah günümüzü aldık. Önümüzdeki hafta Gençlik Parkı'nda kıyacaklar nikahımızı. Ablamın düğünü de bizimkinden üç gün önce. Ama onunki aylardan beri belli, ben yırtuk dondan çıktım. İşte bu nedenle benimki kıytırık nikah, onunki harbi düğün. Zaten herkeş ilk evliliğe konsantre, bizi kimsenin tıngırdadığı bile yok. Ya babam? Onun ablamın düğününü de tıngırdadığı yok. O ağzında kürdan çiğneyerek parmağıyla gözünü oymaya devam ediyor. Ablamın gelinliği çoktan hazır, bende gelinlik melinlik hak getire. Gelinlik damatlık neyse de ev eşyası paraları da ablama konsantre. Bizimkilerin eti ne, budu yok zaten... Damat tarafının haberi olmadığından onlardan da hayır yok. İş başa düştü, takviyesiz yakalandık. Maaşa kuvvet, az peşinat, bit pazarı, at pazarı, hergele meydanı ev olacağız gayri.

Damada söylüyorum, lan sevgilim ayıptır anana babana haber versene diye, yok hayır vermeyecekmiş... İnadım inat, oğlan hayırsızlık abidesi adeta. Neyse ablamın düğününün ertesi günü zar zor haber etti. Evlenmemize iki gün kalmış, ailede büyük şok. Her şey o kadar pattadanak ki ailelerle birlikte şokella olduk.

İki gün dediğin nedir ki? Zaman geçti, nikah günü geldi... Nikah sabah onda... Konuşmayan babam, susmayan annem, ben ve Damat mükemmel servis veren canımız şahidimizin minik vosvosuyla yola koyulduk. Gelinlik ve damatlığımız gayet bila nikah. Ben mor yıllarımı yaşadığımdan bol paçalı mor saten pantolon ve mor kadife bluzlayım. Damat mavi ekose yün cekedi ve papyonuyla kurşun asker kılığında. O kadar geç keldik ki nikah ha kaçtı ha kaçacak. Kıl payıyla kapıya vardık. Kapıcı dikkatinden arabanın içini kontrol etti. "Buradan sadece gelin arabası girer. Hadi arka kapıya" diyerek bizi içeri almadı. Aaa. Ama adam haklı. Arabanın romantizmi fevkalade eksik. Ne ettisysek gelin ve damat olduğumuza adamı inandıramadık. Kurban olayım bekçi baba nikah kaçıyor. Yok adamda tık yok. Ağız dalaşı iyice uzayınca nikah tamamen kaçmaya meyletti, babam inip adamı bir güzel benzetti, adam banzadığını beğenmiş olacak ki kapılar ardına dek açılıverdi lakin nikah da kaçiverdi.

Haldır huldur daldık içeri. İki şahidimiz, aşırı mütevazi sayıda davetlimiz var, panik içinde bizi bekliyorlar. Yurttan sesler kıvamında "Nikah kaçtı" diye bağırıyorlar. İstanbul'dan gelen Damadın leopar kürklü anne babasıyla süzüşerekten el sıkışıp daldık nikah salonuna. Kıyım

memuruna haber ettik. Affedin, ne olur bizi de kıyın diye. Kıyım memuru kapıcıdan insafılı çıktı, bizi araya sıkıştırıp kıyıverdi nikahımızı. Seks hayatımızı legalize etti, kimse kimsenin ayağına basmadı, gürültü patırtı kopmadı, nikah bitti. Kiralık miralık, Gaziosmanpaşa’da kutu kutu pense evliyim artık.

Damat ailesini ve balayındaki ablamın kayınvalidesini bize yolladık. Biz ise akşam İstanbul’a müteveccihen yola çıkacağımızdan mutluluğumuzu pekiştirmek amacıyla arkadaşlarımıza gittik. Biraz azıp sonra bize gideceğiz. Pek sevindiğimizden zahir, az zamanda jüt olup, ağzı gözü birer yana devrilmiş arkadaşlarımıza veda edip bizim eve geldik.

Evde durum trajikus komikus. Anneciğim hizmetçisiz mutfakta yemek yetiştirmeye çalışırken misafir kayınvalide esas kayınvalide ve kayınpederi oyalıyor, babamsa gene sus pus oturmuş burnunun üzerindeki işaret parmağıyla gözünü oyuyor. Konu sıkıntısı çekildiği ayan beyan ortada. Ben içimden katıla katıla güler, damat sıkıntıya çare ararken annem kikirdeyerek yemeğin hazır olduğu müjdesini verdi.

Berber ve solo olarak kalktık, masanın etrafına dizildik. Daha annem kimin nerede oturacağını göstermeden kibar babam sandalyenin birini garç diye çekip güm diye oturuverdi. Annem istemeyerek de olsa ki ki kilerin dozunu arttırdı. Sanki o kikirdedikçe babam görmezden gelinecek. Babamın gümbürtülü kesintisine rağmen insanları adab-ı muaşeret kanunlarına göre oturtmayı başaran anacığım manasız gülmemesini sürdürerek yemek servisine başladı. Biz de ona uyduk manasız bir sırtımayla yemeklerimizi baklamaya koyulduk. Ortama şabalak bir sükunet hakim. Biz bir diğermizi bekler ve kibarca kırtırırkenbabam birden annemin uzattığı bir tabağı havada kaptı , önüne çekip harş diye elleriyle yemeğe daldı. Babamın tabağın üzerine abanmış amansızca yemek yiyişinin giderek büyüyen dehşeti tüm masayı sardı. Her şeye rağmen duygularımızı bastırıp yalan rüzgarı kıvamındaki sohbetimizi sürdürmeye çalışırken maalesef gene konu bitti. Hay o kimse düşünmez olaydı, içimizden biri belki çare olur diye Türk pop müziği konusunu ortaya attı.

Konu sanki feci ilginçmiş gibi hamam hararetinde bir sohbet başladı. Şükürler olsun babam unutuldu. Pop müzik uzmanı kesilen masanın tüm sesleri alamadım veremedim atıp tutarken, yatır sessizliğindeki babam etiyle giriştiği mücadeleyi lehine çevirmeye çalışmaktaydı ki benim kayınvalide birden “Ben en çok Ajda Pekkan’ı beğeniyorum doğrusu” deyiverdi. Ve demediyle birlikte babam Camoka gibi bağırarak ayağa fırladı.

Kimmiş ulan Ajda Pekkan... Ses mi varmış ki karıda... Ancak böö böö böğürür dururmuş. Bu arada Ajda Pekkan’ı taklit edip böğürerek İki Yabancı şarkısını söylemeye başladı. Taze kayınvalidemin saatlerdir tuttuğu siniri yüzüne sirayet etti. Çatalını gürültüyle tabağına vurup alabildiğine aristokrat bir tavırla dikleşerek “Peki siz kimi beğeniyorsunuz beyefendi?” diye bağırdı. Kayınpederimin papyonu seyirmeye başladı. Ben gülme krizinin eşiğinde hafiften masanın altına kaydım. Derhal araya giren vernel annem “O yalnız beni beğenir” diye bir genç kız gibi kıkırdadı. Tamamen çığrından çıkan babamın “Hadi lan senin nereni beğenecem” demesiyle birlikte annem masa altından okkalı bir “artık kendine gel” tekmesi savurdu. Ve bu tekme, sesinin daha yüksek bir oktavda yaratılmadığına o anda gıcık kapan babamın “Ne vuruyorsun laan” kreşendosu öyle bir patladı ki bu üstün yorum ister istemez gösterinin finalini de beraberinde getirdi. Anlaşılmaz bir kelime kalabalığı odanın gergin atmosferine karışıp ortalığın bıkırını izale etti. Masa dondu... Misafir kayınvalide osuruktan nem kapan babamı teskin ederek babamı zorla yerine oturttu. Babam azgın, kayınvalide kızgın, kayınpeder kırgın, misafir kayınvalide yorgun annem mecburen ılımanken biz damatla masaya arkamızı döndük. Hafiften jütüz, gülmekten kırılıyoruz.

Annem ebediyete kadar sürebilecek bu asabi sessizliği sadece ona has vernel psikolojisiyle delerek ve hafiften şakımayı hala başarabilerek tatlı servisine başladı. Kimimizde nefret, kimimizde kin, kimimiz içe dönük kahkahalarla tatlı tatlı tatlılarımızı yedik. Ohh şükürler olsun bu bölüm de bitti. Ne renkli bir nikah ve düğün yemeği... Millet beş yıldızlı otellerde trilyarlar ödüyor gene de böyle farklı olmayı başaramıyor. Aslında her özel güne benim babamdan bir tane lazım...

Bizim ailenin ne menem bir şey olduğunu çakamayan şaşkın damat ailesiyle bizimkilere veda edip evden çıktık. Bay bay evciğim, ver elini İstanbul, kayın evinde balayı ve süzülerek gelen yeni hayat.

Havaalanında “vauuvv” şöförü Amerikan araba bizi karşıladı, konforlu koltuklara yayılarak geçtik karşıya, geldik damatlara... Bağdat caddesi üzerinde gayet jentivertif bahçeli bir ev... Bu damatgiller çok zengin mi ney? Eve girdik, al sana bir daha vauuvv, tabii içimden. Damadın kız kardeşi ile de tanıştık. Ben yeni gelinim mecburen utanıyorum. Kayınpeder çok neşeli, kayınvalide çok endişeli drink saati bitti, geldi yemek saati. Val’danım kocasının her lokması ve her yudumuna “Rica ederim kaçırma ipin ucunu” diyerek fevkalade dikkat çekici bir biçimde müdahale ediyor. Ben bir mana veremiyorum. Acaba kaçırsa ne olacak, henüz bilemiyorum.

Ben ailenin göz hapsinde, hep birlikte kırılıp dökülürken, kayınpederin kırılıp dökülmeleri giderek kırıp dökmeye dönüşmeye başladı. Vee peder bey itirazlara aldırış dahi etmeden birden tuzluğa saldırarak ve tüm tuzu tabağına boca ederek özgürlüğünü ilan etme yolunda ilerlediğinin ilk sinyalini verdi. Gülmeli mi, gülmemeli mi? Val’danım kocasının bonkörce kullandığı tuz nedeniyle hoş bir kar manzarası almış olan tabağını değiştirmek için ne kadar ısrar ettiyse de muvaffak olamadı. Bu pastoral kar manzarasını pek beğenen peder bey ille de kendi tabağını isterim diye tutturdu... “İpin ucunu kaçırma”lar yavaş yavaş mana vermeye başladı. Gülmeli mi, gülmeli, çünkü görünce ve damat da hafiften gülme mooduna geçtiler. Onlara var da bana yok mu? Yapma, etme nidaları arasında yemek faslı da bitti. Damatla babalarımızda bir yükseklik var ya, tam anlayamadım.

Tüm dikkatimizle, dikkati hepten dağılmış peder beyin anlattıklarını anlamaya çalışırken birden yerinden fırladı. “Bugün mutlu bir gün, fotoğraf çekeceğim” diye bağırarak kekeleye, sendeleye, çarpa çurpa arka koridorda yok oluverdi. Çaresiziz, çektireceğiz... Kanapeye dizildik

Tüm dikkatimizle, dikkatini hepten yitirmiş Peder Bey’in ne anlattığını anlamaya çalışarak yemek salonunda otururken “Bu gün, mutlu gün. Fotoğraf çekicem” diyerek yerinden fırlaması ve kekeleye, sendeleye, çarpa çurpa arka koridorda yok olması bir oldu. Çaresiziz razı olduk, çektiricez...Kanapeye dizildik...Çok geçmedi very expensive Leica kamera ve ayağıyla birlikte vura dökme, sallan yuvarlan geri geldi, bizi kanepede, emre amade bulunduğu sevindiğini belli ettikten sonra ayağı kurmaya başladı. Biz hazırız... Fakat Peder Bey değil. O, ayağı bir türlü ayakta durduramıyor. Al takke ver külah ayakla boğuşurken birden ellerinin kurtulmasıyla birlikte geri geri gitmeye başladı ve harş diye arkadaki sandalyeye çarpıp, sandalyeyle birlikte bacaklar havada sırt üstü yere düştü... Biz görünceyle bakışıp örümcek gibi sırtımızı döndük, terbiyemizi takınarak makaraların ucunu hafiften çayıra salıverdik. Damat ay yaylarla koştu babasını yerden kaldırdı, ayağı kurdu, makineyi üstüne sabitledi, babasını makinenin arkasına koydu, geldi yanımıza oturdu, ama baba bir türlü sabitlenemiyor

ki!.. Aniden “Çekiyorum, tamam” diye bağırmasıyla ailecek pozumuzu aldık deklanşöre basacak diye bekliyoruz. Nerede? Elinde sıkı sıkıya tuttuğu kamerası ve kamera ayağıyla bütünleşen Peder Bey, hop hop tavşan gibi bir o yana, bir bu yana seğırtmeye başladı. Biz de pozumuzu bozmadan onunla birlikte bir sağa bir sola, hoop tekrar sağa ve sola, o ne yana sallanırsa o yana sallanmaya başladık. Senkronize salon hareketlerinde başarımızı pekiştirerek rekora doğru koşarken Peder Bey birden durdu ve “Tüü film takmamışlar” diye bağırıldı. Yellim yepelek yalpalayarak film almaya koşuyorken ayağı kaydı, önüne çıkan bir başka koltuğa bu defa yüz üstü yapıştı. Tövbe estağfurullah... Adamın beli kırılacak...

Damat, gene bir koşuda gitti, babasını koltuktan kazıdı, film aldı getirdi, taktı. Babasını aldı getirdi, gene makinenin arkasına koydu, geldi yanımıza oturdu. Hemen pozumuzu verdik, tam sallanmaya hazırlandık ki peder bey “Burada çekmeyelim. Öbür tarafa gidelim.” diyerek ayağını kaptığı gibi yerlerde sürüyerek yan tarafa doğru ilerlemeye başladı. Damatla görümce babalarının kollarına yapıştılar, kayınvalide bıdır bıdır söylenerek önümde, ben işlemek üzereyim ağzımı tutarak en arkadan korteje takıldım. Robot gibi doğru kanepeye gittik, oturduk. İyi niyetli damat ümidini hiç kaybetmeden babasını tekrar makinenin ardına yerleştirdi. Peder bu defa da makinenin açısını ayarlamaya başladı. Başladı ama ayarlama bitmedi, tükenmedi, sürdü de sürdü. Biz sanki saatlerce çalışıp Vogue dergisine poz vermişiz gibi yorgun düştüğümüzden ayarı ara bilip biraz dinleniyorduk ki Peder “Tamam” diye bağırıldı. “Hadi hazır olun”. Şak, hepimiz haz’rolduk. Ama bu defa da yerlerimizi beğenmeyen peder su kayağı yapar gibi kayarak yanımıza gelip hepimizi ayağa kaldırdı. Sonra yerlerimizi değiştirdiğini sanarak bizi gene aynı yerlerimize oturttu. Bu düzenden gayet memnun olarak bu defa ski tekniğiyle yerine döndü ve hiç aralık vermeksizin şıkirt şıkirt çekmeye başladı. İnanamıyorum. Çekiyor. Biz bir o yana, bir bu yana kanapenin tüm olanaklarından yararlanarak poz vermede gayet ustalaşmışız, pozun bini bir para resim çekiniyoruz. Peder her ne kadar yeri, tavanı, damı, duvarı da olsa çekiyor Allah için. Bizim hiç bir karede yer almadığımız ayan beyan ortada ama olsun yüzdük yüzdük kuyruğuna geldik, moralimiz ve senkronize hareketlere hakimiyetimiz yüksek, tatlı tatlı pozumuzu veriyoruz. Şık, şıkır, şıkirt 36 pozluk film son kırt sesiyle bitti, foto seansımız makine muhalefetinden sona erdi. Parke üstünde Charlie Chaplin ustalığıyla yanımıza gelen peder bey, fotoğrafını elemiş çerçeveletip duvara asmış Ara Güler mutluluğuyla kendini koltuğa bıraktı.

Ohh... Hepimize geçmiş olsun... Yahu bu Peder şahane çıktı vallahi, mest etti beni.

Derken, zil çaldı. Yaşasın, arkadaşlarımız geldi. Gene kutlama yapacağız. Bu dördüncü... Sevinçle hep birlikte ayağa fırladık. Ama Peder Bey’in sevinci bizden bile azgın çıktı. Ailenin “Ay, aman, dikkat, yavaş” seslerini duymaksızın, yüzünde muhteşem bir gülümsemeyle en önden koştu üst kapıyı açtı. Damat mamat tutamadan kendini trabzanlara attı, yaslanarak ve maaşallah düşmeyerek, kısa yoldan aşağı vardı, alt kapıyı da açtı. Biz varana kadar herkesi buyur etti. Çocuklar Peder’in ne kapı açtığını, ne de bu derece samimi olduğunu hiç görmediklerinden olsa gerek biraz çekingen, yarım ağız gülereken içeri duhul etmeye başladılar. Çocuklarla sarıldık, öpüştük, tebikleri kabul eyledik, hep birlikte yukarı çıktık. Val’danım dışında keyifler gıcır. Onun bütün derdi Peder’i bir an önce yatağına doğru uzaklaştırabilmekte, Peder Bey’in derdi ise az zamanda çok insana ulaşarak ve kahkahalar atarak Allah o an ne verdiyse onu anlatmakta, zorla çaldığı dans plaklarına uyararak dans etmekte. İyi hoş da biraz geç oldu. Sabah olmadan azıcık da arkadaşlarla biz bize eğlenmek kısmet olsa çok makbule geçecek valla. İçmek-yemek servisinin başlamasıyla iyicene galeyana gelen Peder sandı ki sabahlara kadar vur patlasın, çal oynasın hep birlikte birlikte foxtrot yapılacak. Ama içkiden ilk kurtarılması gereken mertebesini dahi katlamış

olduğundan Val'danım tarafından kendisi bile ne olduğunu anlayamadan arkaya geçirildi, yatağa yatırıldı. Ve eminim ki daha yastığa doğru inerken kafası havada uyuya kaldı.

Vay anasını ne gündü be!.. Ben babamın ne yüksek olduğunu bilirdim ama babamdan yüksekleri de varmış. Allah her iki babadan da razı olsun. Öyle bir kutlama oldu ki, ölüm döşeğinde bile hatırlanır. Unutulmaz, unutulmaz...

Aysun Aslan

1996 İstanbul